

PRÆDIKEN 2.PÅSKEDAG 6. APRIL 2026

AASTRUP KL. 10.15

Tekster: Sl. 16,5-11; 1. Kor.15,12-20; Joh. 20,1-18

Salmer: 223,236,241,828,234

Himlen sig til jorden bukked,
den gang du blev støvets søn;
bøj dig nu til hjertesukket,
øre dit til angers bøn!
O Marias søn, du bolde,
døm mig ej med læber kolde,
skjul mig i din kærlighed!

Der er gang i den fra morgenstunden her 2. påskedag. Eller måske rettere: Der er **løb**.

Vi er fremme ved den sidste helligdag i påskens drama. For mange måske en slags overgang fra helligdag til hverdag. Men ikke her i kirken. For man må og skal ikke undervurdere 2.påskedag.

2.påskedag sætter i gang. Den er med et gammelt højskoleudtryk ”remtrækket til virkeligheden.”

Og vi møder Maria Magdalene. Hende som nogle af os efterlod Palmesøndag med kostbar olie på hænderne og tunge tanker på samvittigheden. Hun var den, der salvede Jesus til begravelsen ved at hælde olien ud over hovedet på Jesus i Simon den Spedalskes hus. Hvor som helst evangeliet prædikes, skal også ordene om hende forkyndes til minde.

Ja, det var så en slags resume for dem, der måtte være gået glip af første afsnit. Nu er vi klar til fortsættelsen.

Virkeliggørelsen. Remtrækket.

Hun løb, den stakkels Maria Magdalene. For en uge siden blev hun rost for at være den eneste, der havde forstået og troet Guds handling i Jesus Kristus.

Men nu forstod hun pludselig ingenting.

I hvert fald havde hun glemt, at hun **havde** forstået. Havde fået troen skænket.

For hvis hun havde holdt fast i den tro, der havde drevet hende hen til Simon den Spedalskes hus Palmesøndag, den tro, der havde fået hende til at salve Jesus til hans begravelse. Hvis hun havde kunnet holde fast i, at opstandelsen Påskemorgen var fortsættelsen af Guds kærlighedshandling i Jesus Kristus, så havde hun ikke været forskrækket over, at stenen var flyttet. Men Maria fra Magdala var et menneske. Kun et menneske. Derfor blev hun forskrækket. Derfor løb hun.

Derfor løb Peter. Derfor løb den anden discipel.

Fordi de var mennesker.

Mennesker, der bar skatten i lerkar.

Mennesker kan blive forfærdede, når livet ikke går som planlagt.

Men de kan blive rædselsslagne, når **døden** ikke går som planlagt. Hvis der ikke er ro på dødens plads.

Hvor smertefuldt det end havde været for disciplene at høre, at han var blevet korsfæstet, og hvor smertefuldt det end havde været for Maria at se ham dø på korset, så havde erfaringen dog lært dem dødens strenge logik: Nu var det slut.

Det smertede, de sørgede, men nu var der kun den store sten tilbage.

Den, hun havde opsøgt.

Og nu var det den, der havde sat hende i løb. Fået hende til at opsøge dem, hun kendte, dem der måtte kunne forklare, hvad det var, der var sket.

Og de **undersøgte** det skam.

Evangelisten Johannes skildrer, lidt uvant for ham, men så meget lettere for os, hvordan det gik til. Sådan så vi kan se det for os. Det lyder næsten som undersøgelse af et gerningssted.

Hvem gik ind, og hvem gik ikke ind.

Den anden discipel så og troede.

Men salig er de, der ikke har set og dog tror.

Disciplene gik så hjem igen, lyder det lakonisk til sidst.

Hvad betyder tro så?

Tilbage stod Maria Magdalene.

Tilbage stod en kvinde og græd.

Græd over en hjemløs sorg. End ikke en stor sten kunne døden unde hende at kaste smerten på. Den var blevet flyttet.

Solen steg langsomt over forårshaven. Duggen veg for lyset.

Og tårerne skulle vige for evangeliet.

For nu så hun to hvide skikkelser. Eller var det blot sollys gennem tårevædede øjne?

Nej, de talte til hende.

De stillede hende et dumt spørgsmål: ”Kvinde, hvorfor græder du?”

Måske er det kun os lerkarmennesker, der tænker, det var et dumt spørgsmål.

For det blev i stedet for det spørgsmål – de ord, der bragte Maria videre. Tvang hende til at sætte ord på sin sorg.

Formulere mørket, så lyset kunne ramme det.

Og hun vendte sig om. Mod lyset.

For der stod en skikkelse i lyset.

Han gentog spørgsmålet: ”Kvinde, hvorfor græder du?”
Og hun gentog svaret: ”Hvis det er dig, der har flyttet ham, så sig mig, hvor de har lagt ham?”

Og skikkelsen sagde, **hvor** Gud havde lagt ham.

Ikke med menneskeord.

Men med et navn.

Maria.

Maria fra Magdala. Maria med alabastkrukken. Maria med den dunkle fortid kendte ham, da han kaldte hende ved navn. Genkendte ham.

Da han viste, at han kendte **hende**.

Væk med sammenrullede hovedklæder. Væk med løbende disciple.

Væk med tårer.

For mennesket med fortiden, lerkarmennesket, var kendt.

Af den **opstandne**.

Og troens ord lød i forårshaven blandt blomster i solskin:

Rabbuni!

Evangelisten Johannes ødelægger stemningen med en ordforklaring. En unødvendig ordforklaring: Det betyder Mester.

Men det er da lige meget, hvad kærlighedens ord betyder, når bare kærligheden **tror**.

Rabbuni!

Det er påskens budskab i et ord.

Et ord, vi ikke kender. Et ord, vi aldrig selv bruger i vores dagligdag.

Men denne morgen på kirkegården kan vi ikke være i tvivl om, hvad det betyder.

Ja, det betyder Mester.

Men det betyder først og fremmest **opstandelse**.
Jesus Kristus er opstanden. Det er påskens evangelium. Det er grundstenen i hele den kristne kirke.
Men ordene betød ikke noget, før det første menneske svarede "Rabbuni," da det blev kaldt ved navn.
Og dette menneske var Maria. Hænder nys hun vred i gru, sang vi før prædikenen.
Sammenrullede linnedklæder og løbende disciple fik hende ikke til at tro.
De fik hende kun til at græde.
Men salige er de, som sørger.
Før de skal trøstes.
Påskemorgens evangelium blev først evangelium, da et sørgende, grædende menneske sagde: "Rabbuni!"
Og hun rakte ud.
Mod den opstandne.
Men han må standse hende.
Før det er ikke **det**, opstandelse betyder. Opstandelse betyder ikke, at nu bliver alting som før.
Det er den anden erkendelse, Maria Magdalene må gøre på kirkegården.
Opstandelse er altid **fremtid**. Altid levende håb.
Derfor må den opstandne Jesus Kristus standse Marias omfavelse. Rør mig ikke er ordene. Sat i musik utallige gange, "Noli me tangere" hedder det så som regel på latin.
Maria Magdalene havde fået troen tilbage ved at høre sit navn sagt af den opstandne. Selv om hun ikke mere kunne række ud og røre ham.

Det er også sådan, vi møder den opstandne. Ved at blive kaldt ved navn. Det blev vi først gang ved dåben. Og vi tør tro, at vi skal høre det igen, når **mennesker** ikke længere kan røre os. Maria Magdalene gik fra den strålende forårshave. Den have, vi her uden for kirken og inde i kirken pynter med de påskeliljer, vi nu skal synge om. De påskeliljer, der for os er symbolet på, at også de mennesker, vi ikke længere kan røre, er sete af Gud og kaldt ved navn af den opstandne. Disciplene forstod det ikke, Maria forstod det ikke, vi forstår det ikke.

Apostlen Paulus forstod det ikke. Vi hørte før hans ord til menigheden i Korinth om at døde ikke opstår, hvis Kristus ikke er opstået. Det er et af mine yndlingssteder i Bibelen, at den kloge Paulus vikler sig længere og længere ud i menneskelig lerkarslogik uden at kunne fatte og forstå.

Til sidst må hans pen forkynde **troen** igen: for ham selv - og for os:

Kristus er opstået som førstegrøden af dem, der er sovet hen.

Glædelig Påske.

AMEN